

Kur Latvijā slēpa atombombas?

Līvānu NCB

100035208

embris
0

KLUBS

VEF

AINĀRS

SLESERS

ar sitienu
em

stasvietas,
embergu
n Ēlerti
enā gultā

iropas

SEX karte

rīze arī
rostitūcijā?

Palaidnis. treneris
Lēģenda. **RIMS**
Čempions. **KURTINAITIS**

Tā
sieviete
ir īsta!
Dziedātāja

vineta Elksne

- + Rokfelleras veiksmes stāsts
- + Nekaitīgākie sporta veidi
- + Medības
- Usūrijas taigā

www.klubs.lv
80 Nr. 12 (192)

71407164008
ISSN 1407-1649

TEVĪ

ir viegli sadusmot?

– Jā! (*Smejas.*)

– Un ko tad tu dari – kliedz?!

– Cenšos nekliegt (*smejas*).

Dusmojos, kad man kaut kas šķiet ne-taisnīgs vai mana attieksme uz konkrē-to situāciju ir citāda. Jā, es varu tieši pateikt visu, ko es domāju, bet es no tā nebaidos.

– Kad no Līvāniem atnāci uz Rīgu, tev bija mērķis kļūt populārai?

– Nē, nekad neesmu tiekusies pēc tā.

– Lai gan daudzi cilvēki sapņo, ka varētu kļūt slaveni.

– Ak Dievs! Tad viņam tajā brīdī krusts pāri viņa karjerai. Es vienkārši varu būt laimīga, ka man šādi ir gadī-jies – atnācu uz Rīgu, un brālis ierau-dzīja interneta sludinājumu, ka Stībelis meklē bekvokālus. Un tā tas arī sākās pamazām. Bet dziļi sirdī vienmēr esmu vēlējusies būt uz skatuves un dziedāt. Ja patin bildi atpakaļ, atceros, ka, bēr-nudārzā ar lecamauklu kā ar mikrofonu kāpu uz galdiem un dziedāju.

– Vai ceļš uz vīrieša sirdi iet caur vēderu?

– Saka jau, ka iet! Tas ir vienkārši viens no plusiņiem, bet tas nav galīgi nekas izšķirošs.

– Tu proti manipulēt ar vīriešiem?

– (*Ilgi domā.*) Nekad neesmu tā apzi-nāti to darījusi.

– Bet sievietes savas pašapziņai pārbaudei ik pa laikam tā rīkojas.

– Tas tā ir, jā, tā notiek! Bet pašap-ziņu var celt citādi. Ja ar tavu iekšējo pasauli viss ir kārtībā un esi laimīga, tad par vīriešu uzmanību tev nevajag sūdzēties.

– Tev kādreiz draudzene ir nocēlusī puisi?

– Nē, paldies Dievam! (*Smejas.*) Saka jau, ka sieviešu draudzība beidzas tur, kur parādās Lieliskais. Man tā nav bijis.

– Tev daudz draugu?

– Nav daudz draugu, pavisam maz, bet tie ir tādi, kas ir ļoti ilgus gadus. Man pietiek ar nedaudziem, jo tur nav nekādu robežu uzticībai. Tie ir tavējie, un nav nekādi jādāmā: «Hmm, vai es tur varētu? Vai man jāietur distance? Vai šoreiz es varu?»

– Kādas ir tavas atmiņas par skolas laiku?

– Man bija ļoti jauki koledžas gadi. Es jau 8. klasē aizgāju prom no mājām, mācījos Daugavpils mūzikas koledžā. Bet vislielākais lūzums bija tad, kad at-nācu mācīties uz Rīgu.

– Kāpēc tā?

– Nezinu, vai tas ir kaut kas tāds, kas piemīt Latgales cilvēkiem. Mēs visi bijām kā viena liela ģimene – visi, kas dzīvojām *kojās*, vienmēr izpalīdzējām cits citam un visādas lietas darījām kopā. Tas pirmais lūziens bija, kad at-nācu uz Rīgu, – te katrs dzīvo pats par sevi.

– Bet padsmīt gados aiziet prom no mājām, tas cilvēkā jau izveido tādu patstāvīgumu?

– Jā, bet tas bija ļoti viegli. Mani ielika istabiņā pie vecā-kām meitenēm, un viņas man bija kā mammas. Bija forši.

– Reiz lasīju aptauju par to, ka sievietēm biežāk nekā vīriešiem ir bijis sekss ar kādu sava dzimuma pārstāvi.

– Nezinu, nekad neesmu pat bučojušies ar meiteni (*sme-jas*). Bet es protu novērtēt, ja kāda sieviete ir skaista. Taču manī nav nekādas iekāres pret viņu.

– Ko darītu, ja, piemēram, vienā dienā tavs puisis pa-ziņotu, ka viņš vairs nevar ar tevi dzīvot – viņam ir sava puisis?

– Oj... (*Smejas.*) Tas būtu pazemojoši. Bet gan jau pārdzi-votu (*smejas*).

– Vīrieši bieži sapņo par seksu ar divām sievietēm. Tev tas būtu pieņemami?

– Nē (*smejas*)! Jo es savu vīrieti ne-gribētu ne ar vienu dalīt, vienalga, vai trešais partneris ir sieviete vai vīrietis. Es domāju, ka arī mans puisis negribētu mani dalīt ar vēl kādu vīrieti.

– Kāds ir bijis ilgākais laika posms, kad esi bijusi ar kādu cilvēku?

– (*Ilgi domā.*) Visilgāk laikam ir ar savu pašreizējo puisi – kādus trīs gadus.

– Kāpēc attiecības uzskata par vērtību?

– Tas ir kaut kas dvēseliski tuvs, tā ir iekāre, ļaunsana otram būt pašam – tas tā, pa lieliem. ♂

saki, ka centies dzīvot vienkārši – kā tas ir?

– Strādāju bērnodrāzā, tāpēc mani ļoti uzrunā bērnu patiesums un dabiskums – no tā es pati varu gūt prieku. Dzīve jau sastāv no prieka gūšanas, un prieku var gūt šķietami mazās lietās, arī ja apkārt ir forši, vienkārši cilvēki.

– Ko tu dari, kad tev ir skumji?

– Man patīk staigāt pa mežu. Dzīvoju Līvānos, vienā mājas pusē ir upe, otrā – ezers, pļava un pakalniņi. Ja man ir grūti, varu iet pastaigāties – vienalga, vai zem kājām ir dubļi, sniegs vai līst. Caur to rodu spēku. Piemēram, ja darbā ir slodze, tad arī cenšos pie pirmās izdevības aizbraukt kaut kur pie dabas. Tā es cenšos uzlādēties.

– Mūziķiem Ziemassvētki asociējas ar smagu darbu, jo tad viņi strādā 24 h diennakti?

– Nē! Bet es noteikti piekritu strādāt svētkos. Ja, piemēram, 25. datumā jāstrādā, teikšu «jā», jo tā ir mana sirdslieta. Noteikti es arī atradīšu, kaut mazāku, bet vērtīgu laiku, kurā pabūt ar sev tuvajiem. Domāju, ka var savienot un atrast to prieku.

– Tev ir kaut kādi īpaši knifi, kā iesildīt publiku un likt viņiem pavilkties?

– (Smejas.) Tas tāds baigais jautājums, jo tas droši vien sastāv no vairākām lietām – kā iesildīt. Viens ir paša talants, otrs – es mācos, jo līdz šim dziedāju fona vokālu, bet tagad mums ar meitenēm ir sava grupa, un tur ir jāstrādā krietnāk – jāmacās rast kontaktu ar publiku. Mums tikko ar meitenēm *Artelī* bija pirmais solokonzerts. Tā mums bija tāda lielākā pieredze, jo galvenās tur bijām mēs, viss balstījās tikai uz mums. Un tad arī jādomā, ko vari unāt un teikt publikai. Visādi bija, arī anekdotes stāstījām, bet tām noteikti ābūt ļoti gaumīgām un uzmanīgi, kā saka, neaizraujoties. Nevar būt tāds «ta-dāāā!». To visu es vēl mācos.

– Atceros Nika Keiva koncertu rīgā, viņa ģitāristam uz skatuves bija rīna pudele, un dziesmu starplaikos rīņš iemalkoja. Tu kaut ko tādu varēsi darīt?

– Iespējams, tas šim mūziķim bija kā nākslas paņēmiens uz skatuves, mazāki, ka viņš publiski gribēja atbrīvoties no uztraukuma.

– Daudziem mūziķiem jau ir biušas problēmas ar narkotikām, alkoholu.

– Es viņus saprotu.

– Paskaidro, lūdzu!

– Sevišķi tas ir ar lielām zvaigznēm. Ļūsu bizness jau ir tāds maziņš. Tā ir emocionāla slodze, kas viņus uz to provocē, pārslodze. Es saprotu, ka esi visu

dienu strādājis un no tevis ir daudz prasīts, droši vien naktīs nevar aizmigt. Man arī tā ir bijis. Tas droši vien ir tas, kas viņus uz to provocē, uz šo atbrīvošanos.

– Vai tev nešķiet, ka pēdējā laikā Rietumu popzvaigzņu videoklipos ir pilns ar agresiju, bet tajā pašā laikā viņi dzied par mīlestību.

– Agresija un erotika (smejas).

– Piemēram, ja jūsu PR speciālists teiktu, lai kļūstat tādas, piemēram, gotiskas un agresīvas – varētu kaut ko tādu pieņemt?

– Mūžu dzīvo, mūžu mācies. Izdzīvo tas, kas pārmainās. Uz Rīgu atnācu pavisam pelēka meitenīte, esmu diezgan lauzusi sevi. Varbūt tas būtu man izaicinājums, ja kāds mani virzītu uz kaut ko. Bet es noteikti neko nedarītu, kas nebūtu saskaņā ar sevi.

– Ir bijis, ka tu atsaki koncertu, nojaušot, ka kaut kas var nebūt lāgā?

– Nē, tāda pieredze man nav bijusi. Varbūt ir bijušas reizes, kad koncertam kaut kas ar organizāciju nav bijis kārtībā, bet principā neesmu nokļuvusi kaut kādās perversiju krustugunīs (smejas).

– KLUBA decembra numurā viena no tēmām ir – kā pareizi dzīvot. Esi par to domājusi?

– Jā, esmu. Miera stāvoklis nav mūžīgs, bet diezgan bieži bijuši gadījumi, kad es jutos ļoti laimīga par to, kā es dzīvoju, ka rodu prieku lietās, kurās esmu iesaistīta. Piemēram, bērnodrāzā, kurā strādāju, RTU kolektīvs, kurā es tiekos ar jauniešiem, un kuri ir brīnišķīgi cilvēki. Ar dziedāšanu rodu prieku, un tas ir primārais. Galvenais ir justies labi.

– Ir tāda pareiza vai nepareiza mīlestība? Vai arī mīlestība ir tikai viena?

– Pareiza mīlestība – nu, tā jau nav (smejas). Kad ar to saskaries, tu jau vairs nezini, vai tas ir pareizi, vai nav. Arī mīlestībā cilvēki pieļauj kļūdas. Ja cilvēks līdz tam brīdim domā, ka tas ir pareizi, tad tā arī ir. Citādāk jau nekā.

– Esi kādreiz bijusi neprātīgi iemīlējusies? Tā, ka jumts brauc?

– (Smejas.) Man jau šķiet, ka visas reizes esmu neprātīgi iemīlējusies, jo man nekad nav bijušas tādas reizes, kad domāju – tas ir pareizi vai nav? Nē, tas ir tāpēc, ka es to vēlos.

– Ir iespējams mīlēt vairākus vīriešus vienlaikus?

– Domāju, ka ir, jo, piemēram, vīrietis var teikt par vienu sievieti, ka viņa ir viņa dvēsele, bet fiziski viņu uzrunā kāda cita sieviete. Katrā ziņā es vienmēr vēlos mīlēt vienu vīrieti.

– Kā domā, esi sastapusi savu īsto vīrieti?

– Es ceru! (Smejas.)

– Ko tavš puisis dara?

– Ar mūziku nodarbojas (smejas).

– Un kā jūs iepazīnāties?

– Iepazināties pirms daudziem, daudziem, daudziem gadiem. Kopā strādājām vairākus gadus. Kaut kā tas tā notika.

– Tev fani vēstules raksta?

– Kā tad! Piemēram, kad piedalījies pēdējā šovā *Dziedi ar zvaigzni*, ar to sevi parādīju lielākaī publikai. Bija cilvēki, kurus tas ļoti uzrunāja.

– Un ko viņi teica?

– Ka bijām lielisks pāris šovā. Tas arī šova laikā tika teikts, sākot ar to, ka mēs vizuāli izskatāmies labi, kas varbūt nav tik svarīgi, bet mums tēmrāli bija ļoti laba saskaņa. Man bija ļoti talantīgs partneris, ar kuru mēs varējām muzicēt, viņš mācēja pielāgoties, muzikālā saskaņa mums bija ļoti laba.

– Vai dziedot cilvēks kļūst labāks?

– Jā, protams! Tāpēc es priecājos, ka strādāju bērnodrāzā. Arī tur man ir iespēja censties būt vēl labākaī. Mūziķis vispār ir ļoti jūtīgs.

– Ar atkailinātiem nerviem, kā saka?

– Jā! To nevar nocietināt.

– Tev ir kāds draugs, ar kuru agrāk bijušas kaut kādas attiecības, bet tagad vispār nekontaktējies?

– Jā, es kaut kā nogriežu kā ar nazi. Un apbrīnoju tos, kuri uztur draudzīgās attiecības, jo es tā nevaru.

– Kas tas bija par gadījumu?

– Ar pirmo puisi, ar otro... Tas nav tā ļauni, mēs vienkārši nekontaktējāmies. Attiecības beidzas vienā brīdī, un tā mēs arī neesam vairs kontaktējušies. Es arī necenšos meklēt saskarsmi ar viņiem. Nezinu, vai tas ir pareizi.

– Grūti bija izšķirties?

– Jā! Es nezīnu, kuri cilvēki prot šķirties. Ir tādi?

– Nezinu, bet saka, ka šķiršanās jau vienmēr sāp!

– Jā, sāp gan!

– Kā domā, kāpēc cilvēki mēdz atsvešināties viens no otra?

– (Ilgi domā.) Ļoti bieži ir tā, ka cilvēki aizraujas ar karjeru, naudas pelnīšanu, kaut kādām savām ambīcijām, bet patiesībā cilvēciskās jūtas ir pašas svarīgākās. Ja nejuties laimīgs mīlestībā ar otru cilvēku, tad nespēj gūt mieru nekur.

– Bet šodien jau ir daudz attiecību formu, piemēram, pašpietiekama karjeras sieviete dzīvo viena, bet reizi nedēļā tiekas ar kādu vīrieti.

– Es nezīnu, kā tas ir!

– Tev pašai tas būtu pieņemami?

– Domāju, ka nē, jo man tā nekad nav bijis.

– Esi kādreiz ļāvusies neprātīgam vienas nakts sakaram?

– Nē, man tā nekad nav bijis, bet es to nenosodu.

– Kā atšķirt kaislību no mīlestības?

– Nezinu (smejas)! Tas ir baigais jautājums. Nezinu, vai mācēšu atbildēt!

– Nav bijis tā, ka, piemēram, dziedī un redzi, ka sēž zālē vīrietis, un nodomā – ja viņš man šovakar pienāktu klāt, tad varētu kaut ko sarunāt.

– Nē, nē, nē! Es nekad neesmu iekārojusi vīrieti tikai seksuāli, nu tā, ka es gribētu tikai pārgulēt – tā man nav bijis. Man vajag ar vīrieti dvēseliskumu, lai mums būtu, par ko runāt.

– Kas tev ir jāuzdāvina, lai tava sirds izkustu?

– Ir ļoti patīkami, kad tev uzdāvina, piemēram, ziedus. Vai arī, kad braucam uz krastmalu parunāties, mans vīrietis ir termosā paņēmis līdzī kumelīšu tēju. Vienkārši brīnišķīgi. Bet kaut kas tāds, kas mani ļoti uzrunātu, tāda nav. Ne jau konkrētā lietā tas slēpjas.